

Bayer Zsolt: Tizenegyedik szín III.

2011 február 27. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Igen, Szent Benedek...Jön, rendet alapít, megírja reguláját, és már megy is. Semmi lázas aktivitás, semmi ?rjöng? tenni akarás. Jött Nursiai Szent Benedek, és ráírta nevét az örökkévalóság láthatatlan selymére.

„Hétköznapiokon pedig a reggeli dicséret ünneplése így történjék: a hatvanhatodik zsoltárt antifóna nélkül kissé

lassan mondják, mint vasárnapokon is, hogy mindenki odaérjen az ötvenedikre, melyet antifónával mondjanak. Utána más két-két zsolnárt mondjanak, amint szokták; vagyis hétfőn az ötödiket és harmincötödiket, kedden a negyvenkettediket és ötvenhatodikat, szerdán a hatvanharmadikat és hatvanegyediket, csütörtökön a nyolcvanhetediket és nyolcvankilencediket, pénteken a hetvenötödiket és kilencvenegyediket, szombaton a száznegyvenkettediket és a Második Törvénykönyvből a kanticumot, amelyet egy Dicsőséggel osszanak két részre. A többi napokon pedig énekeljenek egy-egy kanticumot a prófétákból, mindegyiket a maga napján, ahogy azt a római egyház éneklei. Erre következzenek a Laudate zsolnák, majd az olvasmány az Apostol leveleiből a könyv nélkül, majd a rezponzórium, a Szent Ambrus-i Himnusz, vers, az evangéliumi kanticum, a kislitánia és a befejezés. A reggeli dicsőret és a vesperás ünneplése soha ne múljon el anélkül, hogy az előjáró a végén mindnyájuk hallatára teljesen el ne mondaná az Úr imádságát, a Miatyánkot, az egymásnak okozott nehézségek tövisei miatt, hogy így az imádságban tett ígéret is – amikor azt mondják: Bocsáss meg nekünk, ahogyan mi is megbocsátunk – kötelezze őket arra, hogy tisztítsák meg magukat az efféle vétkektől. A többi alkalommal azonban ennek az imádságnak csak utolsó szavait mondják hangosan, hogy mindnyájan felelhessék: De szabadíts meg a gonosztól.”

Szent Benedek a legszentebb, legmagasztosabb törekvést, Isten elérését és közelségét a legszárazabb, leghivatalosabb regulával, a lehet? leghivatalosabb napirenddel szabályozza.

Olyan az egész, mint egy polgárjogi szerződés.

Mi ilyesféle részletességgel és pontossággal már csak a bankjainkkal szerződünk. Valamit valamiért...

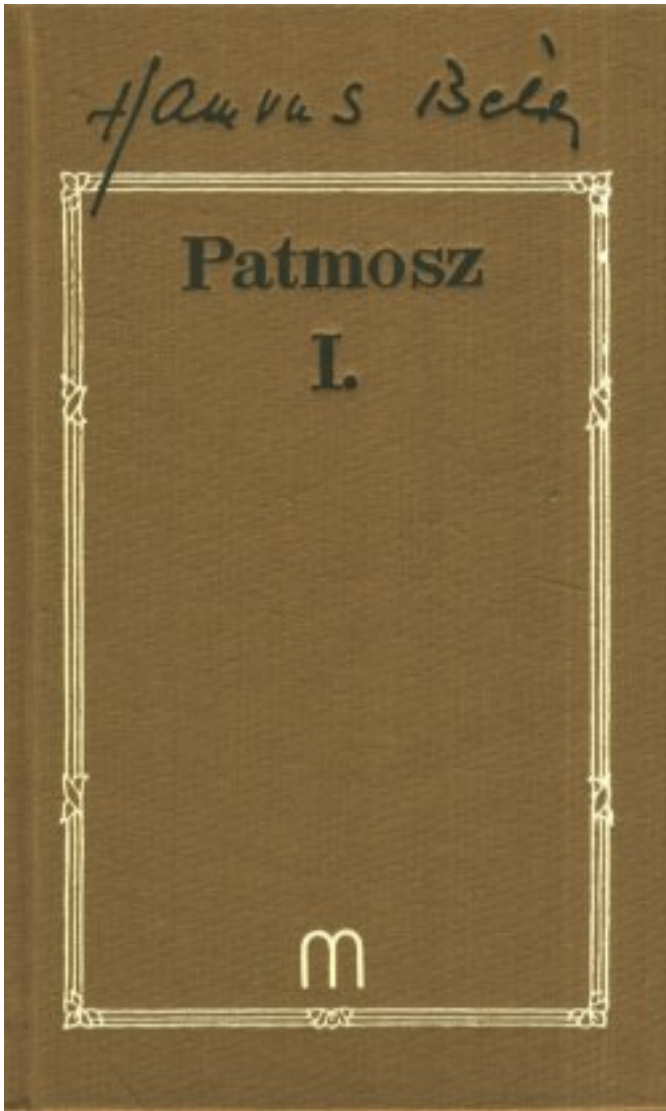
És Szent Benedek tudta, hogy a transzcendens csak így, józanul, könyökvédésen ragadható meg. A mártírhalál, a máglya, az önkínzás, az ének kivételes alkalomra tartogatandó. És Szent Benedek ideje is más. Földi örökkévalóság, csönd, csontvázra csupasztított élet idejébe burkolva.

Utoljára valahol Utahban, a Promontory Summit közepén, ott, a furcsa csöndfélsivatagban éreztem hasonlót. Csak akkor még nem voltak fogalmaim. Nem volt tudásom, csak amit tanultam. Így a nyers élmény volt csupán enyém. Ezért aztán sokkal közelebb jártam a valósághoz, sokkal közelebb Istenhez. Sokkal többet mesélt a csönd, hiába nem tudtam semmit mondani meséiről. Mint amikor gyönyörűt álmodik az ember, s reggelre elfelejti...

S most, Szent Benedek regulájának csöndjében újra ellopakodnak a régi mesék. És éber vagyok. Hallom, amit hallottam eddig is, csak süket voltam és együgyű?. És azt gondoltam, mindig tettekre van szükség, s a tetteknek következményei lesznek.

A mongol vagy kazah pusztában mi a tett következménye? A következ? nap megélése, a mai túlélése. Nyugati ésszel és lélektelenséggel mindez fel nem fogható. Hiszen a nyugati ember nem lát olyan messzire, mint a következ? nap. A nyugati ember az adott pillanatot látja, és a messzi jövőt képzei. Mert nincsen regulája többé, csak kényszerei vannak és rögeszméi. Horizontja látszólag végtelen – valójában nevetséges. Horizontja: menekülés a jövőbe. És menekülés önmagába. A tettek és élvezetek világába...

„Ez az emberi lét egyik legnagyobb hazugsága, amikor a profán hatalmi érdek a szakrális áldozat szerepét játssza. Descartes a klérus hazugságrendszer ellen a harcot felvette, és kiépítette a humanizmussal szemben álló szenvedélytelen praxist, az egyetemesen emberivel szemben lévő despiritualizált és indifferens luciditást, amely a nappali férfi-tudat tulajdonsága a hétköznapi erőfeszítésében, a felfokozott lélekjelenlétet, a személytelenített számításokkal, f?ként azonban minden életen kívüli és életen túli és életfölötti kizárásával, és a lét lesz?kítésével mer? földi életté. A luciditásnak csak életkategóriája van, szellemkategóriája nincs, ezért nem egyetemesen humánus, ezért nincs benne n?i és gyermeki és érett öreg, és nincs imagináció, képzelet, álm, m?vészet, vallás, nincs benne morál, és f?képen nincs szeretet. (...) Ez az extrém luciditás Európában másfél ezer évvel ezel?tt egyszer már felvillant, amikor a görög mítosz felbomlott, de akkor az ember csak cinikus lett és frivol.(...) Az újkor elején a megrázkódtatás mérgezetebb volt. A középkori hazugságrendszer az emberiséget oly mélyen megsebezte, hogy desperát dühében csak egy tökéletesen vallástalan és elszántan életélvez? világ felépítésére gondolhatott. Ebb?l a szempontból Descartes koncepciója tulajdonképpen trauma eredménye, és mindaz, amit a következ? századok gondoltak, e traumából keletkezett. A legutóbbi négy évszázad minden korszer? elméletének jelent?sége nem azon múlt, hogy az igaz volt, vagy sem, hanem azon, hogy a középkori klerikalizmus ellen táplált animozitásnak milyen méreteket és milyen radikálisan adott hangot. Az egész újkori fizika és asztronómia tulajdonképpen bosszú volt a Biblián. Teljesen függetlenül attól, hogy az elméletek a valóságnak megfeleltek vagy sem, az úgynevezett tudomány hatása azon múlt, mennyire tudta a klerikalizmus világgépét kompromittálni. Kés?bb egy Kant vagy Darwin, vagy Haeckel, vagy Freud esetében alig marad más, mint vigyorgó káröröm, amelynek sikerült a középkort lelepleznie, és a szocializmus sem egyéb, mint gy?lölköd? visszaköpködés az eredetre, vagyis a kereszténységre, és a materializmus sem más, mint bosszú a középkori spiritualizmuson.”
(Hamvas Béla: Északi korona, Patmosz I.)

Az utolsó mondat teszi tökéletesen érthetővé, miért nem szerepelhet az Európai Unió alkotmányában a kereszténység. Sem mint fogalom, sem mint hivatkozási alap. Vagy ahogy Paul Johnson írja A modern kor – A huszadik század igazi arca című művében: „Marx, Freud és Einstein ugyanazt az üzenetet közvetítették az 1920-as évek számára: a világ nem az, aminek látszik. Az érzékszervekben, amelyeknek empirikus észleletei alakítják gondolatainkat időre és távolságról, helyesre és helytelenre, törvényre és igazságosságról, s az ember társadalmi viselkedésének természetéről – nem lehet bízni. A marxi és freudi elemzés ráadásul, mindegyik a maga módján, aláásta a személyes felelősség és kötelesség rendkívül fejlett érzékét az iránt a meggyökeresedett és objektíve igaznak tekintett erkölcsi szabályrendszer iránt, amely a 19. századi európai civilizáció középpontját alkotta. A benyomás, amelyet az emberek Einsteint olvasva szereztek – miszerint minden értékmérce viszonylagos-, az erkölcsi anarchiának ezt az egyszerre csüggesztő és felvillanyozó vízióját erősítette meg.”

Freud kimondja: „A fenyegető külső boldogtalanságot (...) az állandó belső boldogtalanságra cserélték a boldogságérzés nyomására.”

Ebben az állandó belső boldogtalanságban pedig nincsen szükség Szent Benedek regulájára.

Csak drogra és állandó cselekvésre. Így vágunk neki az utolsó nyolcvan esztendőnek. Felvillanyozó vízió már régen nincsen.

Csak a csüggedés.

Bayer Zsolt , magyarhirlap.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló